

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩι ΑΓΙΩι ΠΑΣΧΑι

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ-ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ**

**ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ**

Τιμιότατοι αδελφοί και προσφιλέστατα τέκνα εν Κυρίω,

Διατρέξαντες εν νηστεία και προσευχή τον δόλιχον της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, φθάσάντες δέ το σωτήριο πάθος Χριστού του Θεού, καθιστάμεθα σήμερον κοινωνοί της χαράς της Λαμπροφόρου Εγέρσεώς Αυτού.

Το βίωμα της Αναστάσεως ανήκει εις τον πυρήνα της ταυτότητας των Ορθοδόξων. Εορτάζομεν την Ανάστασιν του Κυρίου όχι μόνον κατά το Άγιον Πάσχα και την πασχάλιον περίοδον, αλλά κάθε Κυριακήν και εις κάθε Θείαν Λειτουργίαν, η οποία είναι πάντοτε ολόφωτος πανήγυρις. Η χριστιανική ζωή εις όλας τας πτυχάς της, εις την θείαν λατρείαν, εις την βιοτήν και μαρτυρίαν μας εν τω κόσμω, έχει αναστάσιμον πνοήν, δονείται από την νίκην του Αναστάντος Χριστού επί του θανάτου και από την προσδοκίαν της αιωνίου Βασιλείας Του.

Ο άνθρωπος δεν δύναται αφ' εαυτού να διαχειρισθή τον φόβον και το αναπόφευκτον του θανάτου, ενώπιον του οποίου ευρίσκεται καθ' όλην την διάρκειαν της ζωής του και όχι μόνον εις το τέλος της. Η αίσθησις ότι η ζωή του είναι «πορεία προς τον θάνατον», άνευ ελπίδος διαφυγής, δεν οδηγεί εις τον εξανθρωπισμόν της αναστροφής του και εις ενίσχυσιν της ευθύνης και της μερίμνης του διά το παρόν και το μέλλον. Μάλλον, ο άνθρωπος συρρικνώνεται, αποκόπτεται από τα Ουσιώδη του βίου, καταλήγει εις τον κυνισμόν, τον μηδενισμόν και την απόγνωσιν, εις την φενάκην της ακώλυτου αυτοπραγματώσεως και εις τον αχαρίτωτον ευδαιμονισμόν του «φάγωμεν και πίωνμεν, αύριον γάρ αποθνήσκομεν». Η επιστήμη, η κοινωνική και πολιτική δράσις, η οικονομική πρόοδος και η ευημερία δεν δύνανται να προσφέρουν διέξοδον. Ότι είναι δημιούργημα του ανθρώπου φέρει το στίγμα του θανάτου, δεν σώζει, αφού και αυτό έχει ανάγκην σωτηρίας. Ο πόθος της αιωνιότητας δεν καλύπτεται με επίγεια αγαθά, δεν ικανοποιείται με την παράτασιν της ζωής μας και με υποσχέσεις ψευδών παραδείσων.

Η Ορθοδοξία προσφέρει εις τον σύγχρονον λογοκρατούμενον άνθρωπον την Αλήθειαν του σωτηριώδους Ευαγγελίου της Αναστάσεως. Δί' ημάς τους Ορθοδόξους, το Πάσχα δεν είναι απλώς ανάμνησις της Αναστάσεως του Κυρίου, αλλά βίωσις και της ιδικής μας αναγεννήσεως εν Χριστώ Αναστάντι, πρόγευσις και βεβαιότης της εσχατολογικής πληρώσεως της θείας Οικονομίας. Ο πιστός γνωρίζει ότι η υπαρξιακή πληρότης είναι δώρον της χάριτος του Θεού. Εν Χριστώ, η ζωή μας μεταμορφώνεται, μετατρέπεται εις πορείαν προς την θέωσιν. Οι χριστιανοί διακρίνονται, κατά τον Απόστολον Παύλον, από τους «λοιπούς», τους «μη έχοντας ελπίδα» (πρβλ. Α' Θεσσ. 6', 13). Ελπίζουν εις Χριστόν, ο

όποιος είναι, «η ζωή και η Ανάστασις ημών», «ο πρώτος και ο έσχατος και ο ζών» (Αποκ. αξ 17-18).

Η σωτήριος παρουσία του Χριστού εις την ζωήν μας και η ελπίς της επουρανίου Βασιλείας είναι αρρήκτως συνδεδεμένοι εις την χριστιανικήν ύπαρξιν, η οποία ενεργεί και πραγματώνεται ως δημιουργική και μεταμορφωτική δύναμις εν τω κόσμω. Δεν είναι καθόλου τυχαίος ότι πριν ο νεωτερικός πολιτισμός κατανόηση και εγκαθίδρυση τον άνθρωπόν ως δημιουργόν της ιστορίας, οι πιστοί εκλήθησαν να καταστούν «Θεού συνεργοί» (πρβλ. Α' Κορ. γ', 9). Αποτελεί πλήρη παρανόησιν της Ορθοδόξου αυτοσυνειδησίας και του κοινωνικού και φιλόανθρωπου έργου της Εκκλησίας, όταν υποστηρίζεται ότι η Ορθοδοξία είναι εσωστρεφής, ακοσμική και αδιάφορος δια την ιστορίαν και τον πολιτισμόν,

Ιερώτατοι αδελφοί και τέκνα αγαπητά,

Το Πάσχα δεν είναι απλώς η μεγαλύτερα εορτή και πανήγυρις των Ορθοδόξων. Ανάστασις είναι όλη η πίστις, σύνολος η εκκλησιαστική ζωή, ολόκληρος ο πολιτισμός της Ορθοδοξίας, η ανεξάντλητος πηγή, εκ της οποίας αντλεί και τρέφεται η εσχατολογική ορμή της ορθοδόξου βιοτής και μαρτυρίας. Εν τη Αναστάσει και εκ της Αναστάσεως γνωρίζομεν οι πιστοί τον αιώνιον προορισμόν μας, ανακαλύπτομεν το περιεχόμενον και την κατεύθυνσιν της αποστολής μας εν τω κόσμω, ευρίσκομεν το νόημα και την αλήθειαν της ελευθερίας μας. Ο κατελθών εν τοις κατωτάτοις της γης και συντριψας τας πύλας του Άδου και το κράτος του θανάτου, αναδύεται εκ του τάφου ως ελευθερωτής του ανθρώπου και απάσης της κτίσεως. Αυτό το δώρον της ελευθερίας καλείται ο άνθρωπος να αποδεχθή ελευθέρως, εντασσόμενος εις την «κοινότητα της θεώσεως», την Εκκλησίαν, εν τη οποία η ελευθερία είναι θεμέλιον, οδός και προορισμός. Η χριστοδώρητος ελευθερία βιούται και εκφράζεται ως «αληθεύειν εν αγάπη» (πρβλ. Εφεσ. δ', 15), ως γεγονός κοινωνίας και αλληλεγγύης. «Υμείς γάρ επ' ελευθερία εκλήθητε, αδελφοί· μόνον μη την ελευθερίαν εις αφορμήν τη σαρκι, άλλα διά της αγάπης δουλεύετε άλλήλοις» (Γαλ. ε', 13). Εν τη Εκκλησία «υπάρχομεν με τον τρόπον της Αναστάσεως», αφορώντες εις την «κοινήν ανάστασιν» εν τη ανεσπέρω ήμερα της Βασιλείας.

Με αυτάς τας σκέψεις, δοξάζοντες εν καθαρά καρδιά τον Αναστάντα και «ανατείλαντα πάσι την ζωήν» Κύριον, τον Θεόν «μεθ* ημών» και «υπέρ ημών», τον έπαγγειλάμενον έσεσθαι μεθ' ημών μέχρι τερμάτων αιώνος, και αναβοώντες τον πασχάλιον πανευφρόσυνον χαιρετισμόν «Χριστός Ανέστη!», δεόμεθα του πανδώρου Ποιητού και Λυτρωτού του κόσμου, όπως καταυγάξη την ζωήν πάντων ημών διά του φωτός της πανσωστικής Αναστάσεως Αυτού και χαρίζεται τοις πασί χαράν πεπληρωμένην και πάντα τα σωτήρια δωρήματα, ίνα υμνήται και ευλογήται το πανάγιον και υπερουράνιον όνομα Αυτού.

Φανάριον, Άγιον Πάσχα ,βιθ'

Ο Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος

διάπυρος προς Χριστόν Αναστάντα ευχέτης πάντων υμών